

Juryrapport Verhalenmiddag 2018

Als jury kregen we dit jaar met een nieuw gegeven te maken. De verhalen werden ons namelijk, voor het eerst in de geschiedenis van de Verhalenmiddag, naamloos toegestuurd, zodat je als jury niet wist wie het geschreven had. Leuk bedacht, maar een feilloos systeem bleek het bepaald niet. Ten eerste al omdat een aantal namen per abuis was blijven staan, ten tweede omdat schrijven over de eigen familie voor velen een bron van inspiratie bleek. We lazen verhalen over oma de Visser, moeder van Sambeek en moeder Bremer, echtgenoot Fokko, vader Paulus, ome Piet, ome Theo, ome Henk en neef Arie.

Prachtige verhalen, maar meestal eenvoudig herleidbaar naar de schrijver. En als dan de schrijfstijl je ook nog bekend voorkomt, is één en één al snel twee. Maar ga er mee door, Texelfonds, want het streven is zonder meer loffelijk.

Als jury stonden we aldus voor de taak om uit de aangeleverde 27 verhalen er acht te kiezen. Wat voor criteria leg je aan voor de ver uiteenlopende onderwerpen die ons werden voorgeschoteld...

De jury - toch bestaande uit drie doorgewinterde verslaggevers – moest tot de conclusie komen dat dit voor de inzendingen voor deze Verhalenmiddag eenvoudigweg niet te doen was. Voor eensluidende en strakke criteria waren de onderwerpen te verschillend. Dus overboord met regels en wetgeving, gewoon de verhalen onderwerpen aan je eigen inzichten. Welke verhalen boeien, zitten knap in elkaar en zijn goed geschreven.

Met deze inzichten en pakken papier met daarop de afgedrukte inzendingen, verzamelden we ons enkele weken geleden voor een stevig keukentafelgesprek. Over de eerste vier verhalen waren we het unaniem eens. Binnen een minuut lagen die op een stapeltje apart. Maar die andere vier... Die kostten ons minstens twee uur discussie. De kwaliteit van de inzendingen was namelijk zo hoog, dat we makkelijk - en met graagte - vijftien verhalen hadden kunnen bekronen. Maar ja, dan wordt het natuurlijk weer een marathonzitting om alles voorgelezen te krijgen en betekent het een financiële aderlating voor het Texelfonds. We moesten dus niet langer aarzelen en gewoon een keuze maken.

Nadat er een fles wijn op tafel was gezet om de impasse te doorbreken, kwam Nico op het idee om stapeltjes te maken en de verhalen van streepjes te voorzien. Op die manier lieten we de inzendingen tegen elkaar wegvallen, waardoor sommige verhalen tot onze grote spijt buitenboord vielen. Echt voldoening gaf het eindresultaat dan ook niet. Er werden verhalen weggelegd die dit zeker niet verdienen.

Onze kwalificaties:

Het verhaal van Krista Mirjam Dijkerman, **Brand in Oosterend**, dringt tot op het bot door. Indringend geschreven, met invoelbare saamhorigheid in diverse geledingen. Een prachtig geschreven verhaal, waarbij je met een brok in je keel zit te lezen. Het is dat we geen verschil tussen de eerste acht mogen maken, anders stond je met stip op de eerste plaats, Kaem.

Een ander indrukwekkend verhaal uit Oosterend speelt zich af tijdens de oorlogsjaren. In **Mijn moedige moeder** van Aris Bremer, wordt het gemis van vader, die in Amsterdam wegens verzetswerk in de gevangenis zit, niet alleen vanuit het gezichtspunt van moeder en kinderen belicht, maar ook waar het zijn afwezigheid in zakelijke aangelegenheden betreft. De gemeenschapszin die uit het verhaal blijkt, maakt de geschiedenis levend.

Ook Marius Witte zond een verhaal over zijn moeder in. Een moeder die al op de lagere school gedichten voordroeg en dat tot op hoge leeftijd bleef doen. Haar betekenis voor hem heeft Marius raak weten te schetsen. Een ontroerend, zeer persoonlijk verhaal, waarbij het gemis invoelbaar wordt. De titel **Gevleugelde Troost** is ook uitstekend gekozen.

De Witte's hebben aan de voordrachtskunsten van hun moeder beslist liefde voor het geschreven woord overgehouden. Want naast debutant Marius, is z'n broer Gerard, ook dit jaar weer bij de eerste acht beland.

Gerard werd in 2017 al geprezen om z'n fijnzinnige humor, een kwaliteit waar hij ook met het verhaal over **Dirk Broekhuizen** blijk van geeft. Het verhaal geeft een inblikje in de situatie vroeger thuis en de rol die de uit Den Haag afkomstige Dirk Broekhuizen hierin speelt.

Unaniem was de jury ook in de beoordeling van **Buitengewoon**, geschreven door Erna Drijver. Haar invalshoek om te laten zien wat Texel kan betekenen voor mensen, is origineel. Ze schetst de betekenis van het eiland niet alleen voor de eigen bevolking, maar ook voor mensen die hier vakantie komen vieren en geeft tegelijkertijd een inblikje in een ochtendje Thuiszorg. Allemaal buitengewoon.

On de grond van Hillie Vlas, geheel in het Texels dialect, beschrijft de wereld van de visserij in vroeger dagen. Een verhaal over Wim en Kees Boom, destijds 17 en 15 jaar oud, die zich op kousenvoeten naar de kotter spoedden om de andere vissers voor te zijn. Die uit nood samen gingen vissen, terwijl vader ziek thuis zat. Want brood op de plank moest er komen. Bijzonder spannend is de beschrijving van Hillie als de jongens zomaar uit het niets door mist worden overvallen. Een goed in elkaar stekend prachtverhaal.

Inburgeren en feesten van Nel Rommets beschrijft het opnemen van nieuwe burgers in de Texelse gemeenschap in de jaren zestig. Haar beschrijving bevat hier en daar hilarische momenten, die niet alleen herkenning, maar ook een brede glimlach oproepen. Het is toch prachtig en typerend voor Den Hoorn dat de verjaardag van ome Piet Vlaming van Paal 9 net een treetje hoger stond dan die van de koningin. Een geslaagde inburgeringscursus in een Texels dorp.

Tot slot **De Snelkookpan**. Een schoolvoorbeeld van hoe je met weinig tekst een beeldend verhaal met een kwinkslag kunt neerzetten. Het in Texels dialect geschreven verhaal van Irene Zegers heeft een goede opbouw en leest aangenaam weg. Een zin als: 'in de jaren 60, van de vorige eeuw,' laat het wel erg lang geleden klinken, wat de nieuwigheid van de snelkookpan accentueert. Knap geschreven, met minimaal woordgebruik.

Het spijt ons dat er veel goede verhalen zijn die hier, vanwege het feit dat we een keuze moesten maken, vanmiddag niet te beluisteren zijn geweest. We voelen ons iets minder schuldig omdat u ze onder andere kunt lezen en zien op de site van het Texelfonds www.texelfonds.nl

Tot zover de uitspraak van de jury. Hiermee zult u het moeten doen.

Namens mede-juryleden Anja Roubos en
Nico Volkerts,

Margreet Berndsén